

„Voor je 't weet op je rug”

„Het ging lekker. Eindelijk heb ik mijn grote rivaal, Kiknadze uit Rusland, al in de voorronden kunnen uitschakelen. Eigenlijk vreemd, dat we met zijn drieën via de herkansing tot de finales zijn doorgedrongen en niet in één rechte lijn zijn doorgestoomd naar de titels. Maar tja, soms verkijk je je even, laat je in een ogenblik van onbedachtzaamheid je greep wat verslappen. Voor je het weet lig je dan op je rug.”

Het heeft niet veel gescheeld of Willem zou vanuit het ziekbed de kampioenschappen hebben moeten volgen. Een beenvliesontsteking dreigde een

● **Het grote moment in Luxemburg: Wim Ruska op de hoogste trede van het ere-schaaf met de gouden medaille om de gespierde hals.**

maand voor de titelstrijd roet in het eten te gooien. „Maar mijn sportarts heeft me daarvan mooi afgeholpen. Alleen de bond trok zijn kunde wat in twijfel en stond erop, dat ik een medisch attest van mijn huisarts kon overleggen, waarin stond, dat hij mijn been voor genezen verklaarde.

Enkele dagen voordat we naar Luxemburg zouden reizen, kreeg ik dat papiertje en even voor het vertrek wist ik, dat ik definitief in de ploeg was opgenomen. Toen hoorde ik ook dat men mij tevens had opgegeven voor de teamwedstrijden, omdat Anton Geesink niet meedeed. Wel gek eigenlijk, maar we haalden nog brons ook.”

OPVALEND

De prestatie van Ruska is des te meer opvallend omdat hij pas enkele jaren de judosport beoefent. „Ik zat bij de marine,” zo vertelt hij hierover, „waar een wachtmeester, zwarte banddrager, wat judolessen gaf, zuiver uit het oogpunt van recreatie. Ik wilde het ook wel eens proberen en trok een overall aan. Het bleek, dat ik goed kon valbreken en het werkpak werd verwisseld tegen een tweedehands judopak. Toen

droeg ik de bruine band en nog geen jaar daarna de zwarte. Nu heb ik de derde dan, Koreaanse graduatie. Naar Nederlandse maatstaven de tweede.”

TITEL

Nog maar enkele maanden drager van de zwarte band, behaalde hij in 1963 te Friburg de titels in het zwaargewicht en alle categorieën tijdens de open Duitse kampioenschappen. Ook de jaren daarna reisde hij naar Duitsland om achtereenvolgens in Bochum en Aken met de beste plaatsen naar huis terug te keren. In 1964, toen de twee judo-bonden NAJA en NJJB in de FNJJB opgingen, kon hij deelnemen aan de nationale titelstrijd en won toen meteen de titel in het zwaargewicht. Ook dit jaar kwam deze op zijn naam.

Tokio met zijn Olympische Spelen kwam voor Wim Ruska wat te vroeg. Doordat de nationale judobonden nog maar net samenwerkten, was er voor Ruska geen plaats in de Olympische ploeg. Daarom reisde hij op eigen kosten naar Japan en het was daar, dat hij Anton Geesink pas goed leerde kennen. Sindsdien traint hij bij de Utrechtse judoreus. En dat hij op de spelen wel een kansje zou hebben gemaakt, bewijzen de revanchewedstrijden van Sendai, waar hij alweer de beste in het zwaargewicht was.

Een kroon dus op de wilskracht van Willem Ruska, deze Europese titel, want eerder wist hij op deze kampioenschappen „slechts” brons (Berlijn) en zilver (Madrid) te behalen. Zijn goud van Luxemburg bewijst, dat de prestaties van Ruska zich in stijgende lijn bevinden.

ST. BERNARD

Een soort bescheidenheid weerhoudt hem ervan al te zeer over zijn jongste overwinning uit te wijden. Kennelijk vindt hij het ongepast om breedvoerig de verliezen van zijn tegenstanders uit de doeken te doen.

Wat hij wel wil vertellen is, dat hij zijn hond, een bulldog, naar zijn grote rivaal Kiknadze heeft vernoemd. Toen hij dit de Rus enkele dagen geleden vertelde, kon er echter geen lachje af. „Als ik een hond neem, zal het een sint bernard zijn en dan noem ik 'm Willem,” was het laconieke commentaar van de Rus.